

Arrest

nr. 187 917 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 21 juni 2016 een asielaanvraag in België in.

1.2. Op 11 augustus 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten nu blijkt dat de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag Nederland is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.06.2016, samen met haar minderjarig kind, asiel in België. De betrokkene legde verschillende identiteits- en reisdocumenten voor: haar paspoort, het paspoort van haar kind, haar huwelijksakte, een geboortecertificaat en haar rijbewijs.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 25.04.2016 een Schengen-visum aanvraag bij de Nederlandse consulaire diensten in Pakistan. Het visum werd afgeleverd en was geldig voor 30 dagen.

De betrokkene - staatsburger van Pakistan - werd gehoord op 30.06.2016 en verklaarde dat ze Pakistan op 28.05.2016 verliet om met het vliegtuig naar Nederland te reizen en daar tot 04.06.2016 bij een nicht in Amsterdam te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens met een trein naar België te zijn gereisd om er op 04.06.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 21.06.2016 een asielaanvraag in.

Op 04.07.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 13.07.2016 instemden met ons verzoek en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze voor België koos omdat haar tante er al verblijft. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Nederland.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 22.07.2016 uitte de betrokkene alsnog bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Nederland en drukte ze de wens uit dat haar asielaanvraag door de Belgische autoriteiten zouden behandeld worden. In de tussenkomst wordt gewezen op het vermeende kwetsbare profiel van de betrokkene. Gesteld wordt dat de betrokkene haar land diende te ontvluchten samen met haar jonge dochter omwille van redenen van huiselijk geweld. De betrokkene zou geen enkele kennis of familie hebben in Europa, behalve haar in België verblijvende tante. Deze tante zou reeds 11 jaar legaal in België verblijven. Een overdracht aan Nederland zou volgens de betrokkene inhouden dat zij en haar baby in isolatie zouden leven.

Dienaangaande wensen we vooreerst op te merken dat de betrokkene, zoals vermeld, aanvankelijk expliciet aangaf geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Nederland. Daarnaast merken we op dat de bewering in de tussenkomst van de advocaat dat zij behalve haar tante geen enkele kennis of familie in Europa heeft, contrasteert met de verklaringen die de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 30.06.2016 gaf. Toen verklaarde de betrokkene dat ze een in Nederland (Amsterdam) verblijvende genaturaliseerde nicht heeft.

Bovendien verklaarde de betrokkene dat ze na aankomst in Nederland een volledige week bij deze nicht verbleef.

Dit toont ons inziens aan dat de bewering dat de betrokkene behalve haar in België verblijvende tante geen andere in Europa verblijvende kennissen en familie heeft ongefundeerd zijn. Bovendien blijkt uit het feit dat de betrokkene onmiddellijk na aankomst in Nederland naar Amsterdam ging om er een week bij haar nicht te verblijven, dat de betrokkene na een mogelijke overdracht aan Nederland geenszins in volledige isolatie zal terechtkomen.

Bovendien zijn we van oordeel dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier volgens ons niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. De betrokkene is een in 1988 geboren vrouw met kind van 16 maanden oud, met familie in Nederland waarbij ze blijkens haar verklaringen een week is verbleven. De betrokkene verklaarde dat noch zijzelf, noch haar kind enige gezondheidsproblemen ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kind een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens

geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kind in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen.

Betreffende het verblijf in België van de tante van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat de voormelde tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Nederlandse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Nederland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die

voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Nederlandse instanties stemden op 13.07.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Nederland bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Nederlandse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Nederland en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Steven Ammeraal, Frank Broekhof and Angelina Van Kampen, "Asylum Information Database - National Country Report - The Netherlands", up-to-date tot 30.09.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Nederland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §3-7).

De Nederlandse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten (4)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij schrijven van 4 mei 2017 deelt de verwerende partij de Raad mee dat het terugnameakkoord met Nederland op 2 december 2016 verlengd werd tot achttien maanden omdat verzoekende partij niet meer aan te treffen was op het Belgische grondgebied. Als stavingsstuk wordt een schrijven gevoegd van 2 december 2016 gericht aan de Nederlandse autoriteiten waaruit blijkt dat de overdrachtstermijn conform artikel 29.2 van de Dublin III-verordening verlengd wordt tot achttien maanden omdat de verzoekende partij "absconded" (eigen vertaling: ondergedoken) is.

2.2. In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft."

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en

gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn van zes maanden liep tot 13 januari 2017, gelet op het akkoord van de Nederlandse autoriteiten van 13 juli 2016.

2.3. De beoordeling of iemand ondergedoken is, zoals bedoeld in artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening werd nog niet door het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) geïnterpreteerd, doch wel werd in verscheidene arresten een interpretatie gegeven van het *“risico op onderduiken”*. Ook al kunnen het risico op onderduiken en het ondergedoken zijn, niet gelijk worden gesteld, is het nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof aan het risico op onderduiken heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

“(…) 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht:”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet):

“‘risico op onderduiken’ : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

De Raad onderzoekt bijgevolg de individuele situatie van de verzoekende partij.

2.4. Uit de gegevens overgemaakt door de dienst vreemdelingenzaken, meer bepaald *“Gegevenshistoriek RN”*, blijkt dat op 5 september 2016 een *“FEDASIL -No Show”* werd ingevoerd. Er blijkt aldus niet dat verzoekende partij zich heeft aangeboden bij de aangewezen opvangplaats.

2.5. Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de Raad zich dan moet uitspreken over de middelen waarin wordt volhardt. Zij verwijst dan ook naar het verzoekschrift.

2.6. Gelet op voorgaande blijkt dat de overdrachtstermijn terecht werd verlengd met achttien maanden zodat verzoekende partij nog steeds belang heeft nu de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag nog steeds Nederland is. Het beroep is aldus ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel in de wetsconforme synthesesamenvatting gelet op het antwoord op de nota met opmerkingen, betoogt verzoekende partij als volgt:

“Schending van het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van het artikel 17 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor en een manifeste appreciatie fout.

Volgens het artikel 51/5, §2, van de wet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Volgens het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 november 2014 :

« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination.

L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...)

Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. »

Overeenkomstig dit rechtspraak, moet de verwerende partij de algemene situatie in Nederland en de bijzondere situatie van de verzoekers onderzoeken.

In schending van de rechtspraak van de Europees Hof voor de Rechten van de Mens, heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de bijzondere situatie van de verzoekers in haar beslissing.

In haar nota, verklaart de verwerende partij dat het arrest Tarakhel niet van toepassing wordt in casu omwille van het feit dat - volgens haar - de omstandigheden "fundamenteel" verschillen van het geval van verzoekende partij:

« - de verzoekende partij heeft niet verklaard het slachtoffer te zijn geworden van een incorrecte behandeling in Nederland,

- verzoekende partij heeft geen kwetsbaar profiel,

- de verzoekende partij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben ».

(nota van de verwerende partij, pp. 9-10)

Ten eerste, de enige punt die werkelijk is, is de eerste: de verzoekster verklaarde geen problemen gekend te hebben gedurende haar verblijf in Nederland. Nochtans, heeft dit feit geen beletsel voor de toepassing van de rechtspraak Tarakhel: de vraag is niet "Heeft de verzoeker problemen gekend gedurende zijn verblijf" maar « Bestaat er een daadwerkelijk risico om slachtoffer van mishandeling te zijn bij terugkeer? ». Het is niet omdat de verzoekers geen problemen hebben gehad gedurende hun een week verblijf in Nederland, dat er geen risico bestaat, meer bepaald gezien hun kwetsbaar profiel.

Ten tweede, hoewel de Verordening n° 604/2013 geen definitie geeft van "kwetsbaar profiel", worden deze worden door het artikel 20, §3, van de Richtlijn 2011/95/EU gedefinieerd:

"(...) minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn ".

In overeenstemming met dit artikel, heeft de verzoekster - alleen met haar minderjarige kind (één jaar en één half) - ongetwijfeld een kwetsbaar profiel.

Bovendien, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vastgesteld in haar beslissing MSS v. Belgium and Greece:

"251 The Court attaches considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection (see, mutatis mutandis, Orsus and Others v. Croatia [GC], no. 15766/03, § 147, ECHR 2010-...). It notes the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive." (EHRM, MSS v. Belgium and Greece, n° 30696/09, 21 januari 2011, §251 ; zie ook : EHRM, Tarakhel v. Switzerland, n° 29217/12, 4 november 2014, § 97).

In overeenstemming met deze rechtspraak, is een asielzoeker per definitie kwetsbaar en heeft hij speciale bescherming nodig.

Voorts, is er een wederzijdse afhankelijkheid tussen de verzoekster en haar tante die in België woont (zie infra: "III. Kwetsbaarheid van de verzoekers").

In deze omstandigheden, kon de verwerende partij niet oordelen dat verzoekende partij geen kwetsbaar profiel heeft.

Ten derde, begrijpen de verzoekers niet waarom de verwerende partij over gezondheidsproblemen spreekt. In de zaak Tarakhel, was er geen kwestie van gezondheidsproblemen. Dit argument heeft dus geen enkele belang.

In conclusie en in deze omstandigheden, in tegenstelling tot wat de verwerende partij zegt, verschillen de omstandigheden in het arrest Tarakhel "fundamenteel" niet van het geval van verzoekende partij. De lessen van dit arrest zijn van toepassing op alle Dublin gevallen waarin de verzoekers kwetsbaar zijn. Specifieke garanties hadden moeten ondernomen door de Belgische asielinstanties, wat niet het geval is uit het administratieve dossier in casu.

I. De rechten van de verdediging

Eerst en vooral, heeft de raad van de verzoekers tweemaal - op 13 augustus 2016 en op 6 september 2016 (stukken 3 en 4) - het administratief dossier gevraagd aan de verwerende partij die het op vrijdag 9 september 2016 om 14.00 heeft gestuurd (stuk 5), met andere woorden: de voorlaatste werkdag vóór het verstrijken van de beroepstermijn.

De raad van de verzoekers had dus geen mogelijkheid om de verklaringen van Mevrouw A. (...) met haar te controleren en daarover te spreken.

« De redelijke termijn wordt voor elk concreet geval beoordeeld: in functie van het spoedeisende karakter van de vraag, van haar complexiteit en van de mogelijk negatieve gevolgen die een laattijdig antwoord kan hebben voor de burger. (...) indien de administratie niet in staat is om een vraag te beantwoorden binnen drie weken, moet ze de belanghebbende een ontvangstmelding sturen waarin ze hem daarvan op de hoogte brengt en een antwoordtermijn vooropstelt. » (Federale Ombudsman, « Redelijke termijn », <http://www.federaalombudsman.be/nl/inhoud/ombudsnormen>)

Er werd al door Uw Raad beoordeeld dat : « le Conseil observe que, dans la décision entreprise, la partie défenderesse se réfère expressément au document II apparaît que ce rapport n'est pas versé au dossier administratif. En l'absence de ce document le Conseil ne peut pas vérifier la réalité et la pertinence de la motivation de la décision attaquée, d'une part, ni apprécier l'exactitude et la validité de plusieurs arguments avancés dans la requête, d'autre part. Dans la mesure où la décision attaquée est motivée notamment par référence au document susvisé et où celui-ci n'a pas été porté à la connaissance du Conseil, celui-ci ne peut que constater que la décision attaquée est entachée d'une irrégularité substantielle qu'il ne saurait réparer. Conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980, il y a donc lieu d'annuler la décision attaquée » (Arrest RvV n°101 847 van 26 april 2013, §§4.3 en 4.4).

Bijgevolg, zijn de rechten van de verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor geschonden door de bestreden beslissing, nochtans zijn deze beginselen van openbare orde (RvS, arrest n° 175.209 van 2 oktober 2007). Dit maakt een substantiële onregelmatigheid. Uw Raad moet de bestreden beslissing vernietigen om de mogelijkheid te geven aan de verwerende partij om deze onregelmatigheid te herstellen.

In haar nota stelt de verwerende partij: « de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen ».

Nochtans, heeft de verzoekster al gezegd en herhaalt dat de eerbiediging van de rechten van de verdediging van openbare orde is (RvS, arrest n° 175.209 van 2 oktober 2007). Dit recht kan niet worden afgeweken.

De verwerende voegt toe: « Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissing genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 ».

Het probleem hier is het feit dat de verzoekster haar administratief dossier heeft gekregen de voorlaatste werkdag vóór het verstrijken van de beroepstermijn. De raad van de verzoekster had dus geen kans om haar verklaringen te controleren en daar- over te spreken in tegenstelling tot de rechten van de verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor. De verzoekster heeft zich geen hoorplicht beroept in casu. Dit argument heeft dus geen enkele belang.

II. Racisme en xenofobie tegen migranten en asielzoekers in Nederland

De economische crisis en de recente terroristische aanslagen in Europa hebben rampzalige gevolgen voor migranten gehad in Nederland. Inderdaad, zijn ze slachtoffers van vijandige en intolerante houding:

« The Netherlands are experiencing a wave of racist, sometimes openly violent actions and street mobilizations, mainly against refugees and the sheltering of refugees. Street mobilizations with an

intimidating character have occurred where municipal councils debate whether to establish an AZC (Asielzoekerscentrum, Asylum seekers centre) or an emergency refugee shelter in their city or town. Small scale violence against houses where refugees live occurs repeatedly. Meanwhile, official politics talks about the issue of refugees in a way that portrays them, not as people trying to escape the horrors of war and persecution, but mainly as "fortune-hunters" who only come to the Netherlands to find jobs and social security. (...) As the number of people reaching the Netherlands, escaping the horrors, (...) there was a mixed reaction. First there was an outburst of empathy and generosity, (...).

Soon, however, the atmosphere shifted back to racist mode.»

(Peter Storm, « Racist tide in the Netherlands encounters opposition », 6 januari 2016,

[http://www.doorbraak.eu/racist-tide-in-the-netherlands-encounters-](http://www.doorbraak.eu/racist-tide-in-the-netherlands-encounters-opposition/)

opposition/) « "The Netherlands has an immigration tradition going back to the 16th and 17th century, " wrote van der Veer. "However, I need to add immediately that at this moment there is a movement (like in other European countries) which finds the Netherlands 'too small' for an influx of more immigrants. " »

(The Atlantic, « Is Eastern Europe Any More Xenophobic Than Western Europe? - Investigating a stéréotypé of the refugee crisis », 16 oktober 2015,

<http://www.theatlantic.com/international/archive/2015/10/xenophobia-eastern-europe-refugees/410800/>

« People in the Netherlands reported 4,092 cases of racism, extremism and anti-Semitism to the police in April of 2014, an overall decrease of over four percent.

Though total incidents dropped, abuse against Muslims in particular was up by over 50 percent as part of an overall 26 percent rise in racial abuse cases to 2,764. »

(NL Times, « Muslim abuse, anti-semitism and racism on the rise in the Netherlands », 7 december 2015, <http://www.nltimes.nl/2015/12/07/muslim-abuse-anti-semitism-and-racism-on-the-rise-in-netherlands/>)

De extreem rechtse partijen hebben onlangs in Nederland veel populariteit gewonnen en migranten zijn daar de eerste slachtoffers van. Enerzijds is het een hindernis voor de integratie van vluchtelingen, anderzijds is er geen garantie dat de ontvangst-beleid in de komende jaren niet zal veranderen met als gevolg een vermindering van de rechten van de vluchtelingen en een schending van het artikel 3 van het EVRM.

In haar nota, stelt de verwerende partij vast dat de verzoekster geen problemen van racisme en xenofobie tegen migranten en asielzoekers verklaarde gekend te hebben gedurende haar verblijf in Nederland. De verwerende partij concludeert dus dat de verzoekster geen ernstige en duidelijke redenen heeft om te vrezen om slachtoffer van onmenselijke en vernederende behandeling te zijn.

Hoewel de bewijslast rust op de verzoeker, om zich te beroepen naar de toepassing van het artikel 3 EVRM, moet de verzoeker niet al slachtoffer van slechte behandeling geweest zijn. Dit artikel is ook bedoeld om foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen te voorkomen.

Voor het overige, vestigt de verzoekster dat de ze alleen maar één week in Nederland verbleef. Het is niet verwonderlijk dat ze geen probleem heeft gekend gezien de korte duur van haar verblijf.

III. Kwetsbaarheid van de verzoekers

Mevrouw A. (...) is een alleenstaande vrouw met één minderjarige kind (één jaar en een half).

De verwerende partij stelt vast dat « er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kind in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen » (beslissing, p. 2).

Daarover, heeft Uw Raad heel recent een 26quater beslissing nietigverklaard op grond dat er niet rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid van de verzoekster die op dat moment zwanger was:

« 3.3. En l'occurrence, le Conseil observe que la partie requérante fait notamment grief à la partie défenderesse de ne pas avoir « suffisamment tenu compte de [s]a vulnérabilité particulière » en tant que jeune femme enceinte et accompagnée d'un enfant de moins d'un an.

Bien que la partie défenderesse ait informé de l'état de grossesse de la partie requérante et de l'existence de son jeune enfant les autorités espagnoles, et que celles-ci aient confirmé accepter de reprendre en charge tant la partie requérante que son enfant, le dossier administratif ne révèle pas qu'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil de la partie requérante et de son enfant ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée à leur profil de personnes vulnérables.

Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. »

(RvV, arrest n°155 275 van 26 oktober 2015)

Nog meer recent heeft Uw Raad een 26quater beslissing nietigverklaard op grond dat de verwerende partij niet genoeg rekening had gehouden met de kwetsbaarheid van de verzoekster die vergezeld was door haar 2 minderjarige kinderen, situatie die veel gelijkenissen heeft met de onderhavige zaak:

« 4.2. Le Conseil estime en l'espèce que, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt *Tarakhel c. Suisse* du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées, il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge des intéressés avant de prendre sa décision, étant précisé que les garanties d'hébergement effectif concernant une famille devaient également comprendre des informations « détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale », et concerner une prise en charge adaptée à l'âge des enfants (arrêt précité, considérant 121).

4.3. En l'occurrence, le Conseil observe que les parties requérantes font notamment grief à la partie défenderesse de ne pas avoir suffisamment pris en considération leur vulnérabilité particulière, étant une famille avec de jeunes enfants (en l'occurrence âgés de quatre ans et d'un an au moment de la demande d'asile), compte tenu des manquements de l'Espagne en matière d'accueil des demandeurs d'asile, notamment en ce qui concerne leur hébergement.

Bien que les autorités espagnoles aient confirmé accepter de reprendre en charge l'ensemble des parties requérantes, y compris les enfants, le dossier administratif ne révèle pas ou'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil des parties requérantes ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée à leur profil de personnes vulnérables.

Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. »

(RvV, arrest n°166.824, van 28 april 2016)

Uit deze arresten blijkt dat de verwerende partij contact met de Nederlandse autoriteiten had moeten opnemen om ervoor te zorgen dat zij specifieke garanties zouden ondernemen zodat geschikt opvang verstrekt zou zijn omwille van hun kwetsbaar profiel, wat niet het geval lijkt te zijn uit het administratieve dossier in casu.

Bovendien, op 22 juli 2016 heeft de raad van de verzoekers een e-mail (stuk 6) gestuurd aan de verwerende partij om de kwetsbaarheid van de verzoekers te benadrukken:

« J'aimerais attirer votre attention sur le profil vulnérable de Madame A. (...). Madame A. (...) a dû fuir son pays d'origine, le Pakistan, avec son jeune enfant de 15 mois en raison de violences conjugales. (...) Au vu des événements traumatisants vécus par Madame A. (...), elle souhaite rester auprès de sa tante. Madame A. (...) passe beaucoup de temps chez elle et s'occupe de celle-ci qui est seule et malade. Sa tante s'occupe également de son bébé lorsqu'elle doit faire des démarches à l'extérieur. La demandeuse d'asile et son bébé seraient tout à fait isolés en cas de retour au Pays-Bas. »

Uit deze e-mail is het duidelijk dat er een wederzijdse afhankelijkheid is tussen Mevrouw A. (...) en haar tante die in België woont.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ».

Uit het artikel 17 van het Verordening n°604/2013: «-1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...) 2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.».

Overeenkomstig het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet: « Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. ». Voor de toepassing van dit artikel heeft de Minister een zekere appreciatie macht.

In casu, was de verwerende partij volledig op de hoogte van de familiale en psychologische situatie van Mevrouw A. (...). Mevrouw A. (...) verklaarde expliciet gedurende haar gehoor bij DVZ dat ze voor België koos omdat haar tante er al verblijft (DVZ gehoor, antwoord op de vraag n°31).

De bestreden beslissing heeft vooral een invloed op de gezinsleven. Sinds haar aankomst in België, bezoekt Mevrouw A. (...) haar tante regelmatig. Ze zorgt voor haar tante die heel ziek is (stuk 7) en haar tante zorgt voor de kind van Mevrouw A. (...). Haar tante is een onmisbare morele steun voor Mevrouw A. (...). Er is een wederzijdse afhankelijkheid tussen Mevrouw A. (...) en haar tante. De banden tussen Mevrouw A. (...) en haar tante gaan dus buiten de werkingssfeer van de normale emotionele banden. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat de familiebanden vaak zijn versterken door de ballingschap. Inderdaad, kan de ballingschap afhankelijkheden creëren die anders zijn dan alleen van materiële aard.

De strikte interpretatie van de verwerende partij die vaststelt dat alleen maar het kerngezin wordt inbegrepen in het begrip « gezinslid » vormt een moeilijkheid in de praktijk voor asielzoekers.

Het Europees Hof voor de rechten van de mens maakt een analyse per geval van de situatie. Ze bepaalt niet de familielevens tot de enige « kerngezin ». Ze houdt rekening met de « echte bestaan van nauwe persoonlijke banden in de praktijk » zonder te stoppen bij een strikte definitie (Zie bijvoorbeeld: EHRV, 10 november 2011, Mallah c. France, req. n° 29681/08, § 31, betreffende de relatie tussen een schoonvader en zijn stiefzoon).

In casu, is Mevrouw A. (...) in een bijzondere situatie. Asielzoekster die vluchtte na de moeilijke gebeurtenissen meegemaakt in Pakistan, ze lijdt nu van psychische schade, zodat zij en haar kind zijn in het bijzonder behoefte aan steun van haar tante.

Beoordeeld door Uw Raad in een zaak waarin de verzoeker beroep had gemaakt naar zijn familielevens met zijn broers en zusters in het kader van een Dublin procedure:

« S'agissant de la vie familiale de la partie requérante avec ses frères et sœurs, le Conseil observe que s'il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que si le lien familial entre des conjoints, ainsi qu'entre parents et enfants mineurs est supposé, il n'en est pas de même dans la relation entre parents majeurs. Dans l'arrêt Mokrani c. France (15 juillet 2003), la Cour européenne des Droits de l'homme considère que les relations entre parents et enfants majeurs « ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ». Dans l'appréciation de savoir s'il existe une vie familiale ou non, il y a lieu de prendre en considération toutes les indications que la partie requérante apporte à cet égard, par exemple la cohabitation, la dépendance financière, la dépendance du parent vis-à-vis du membre de sa famille ou les liens réels entre parents.

3.3.2. En l'occurrence, le Conseil observe que le requérant a insisté sur sa situation familiale particulière, éléments dont la partie défenderesse était informée, ainsi qu'il ressort du dossier administratif et de la motivation de l'acte attaqué. Le Conseil constate, en effet, que la partie requérante a précisé lors de son interview Dublin, être venue en Belgique au motif que son frère et ses deux sœurs résident en Belgique et que deux d'entre eux sont reconnus réfugiés. S'il ne ressort pas de cette entrevue que le requérant ait fait valoir des liens de dépendance financière ou matérielle particuliers vis-à-vis de sa fratrie, il convient néanmoins de constater que le conseil du requérant a fait valoir, dans un courriel daté du 21 janvier 2015 dont fait état l'acte attaqué, que le requérant a deux sœurs et un frère en Belgique, qu'il n'a d'autre famille en Europe, qu'il a fui l'Irak alors que le Daesh était aux portes de son village et que « dans le désordre, son père, son frère, son épouse et ses trois enfants (soit les seules derniers membres de sa famille résidant en Irak) se sont dispersés et il n'a plus aucune nouvelle d'eux », que « vu les atrocités commises par le Daesh à l'égard des Yézidis, il n'est même pas encore à l'aise ici en Belgique à l'égard de la communauté musulmane » et que « la présence de ses proches parents à ses côtés l'aide à le rassurer ». [...]

3.3.3. Le Conseil constate que la partie défenderesse a estimé à cet égard, dans la décision entreprise, que les liens qui unissent le requérant « à ses sœurs et son frère ne sortent pas du cadre des liens affectifs normaux ».

Le Conseil relève néanmoins que le requérant fait valoir qu'il se trouve dans une situation particulière, étant Yézidi originaire d'Irak et ayant dû fuir le Daesh, alors que son père, son frère, son épouse et ses trois enfants, seuls membres restants de sa famille en Irak, se sont dispersés et que le requérant n'a plus de nouvelles de leur part. Il entend établir une dépendance psychologique avec son frère et ses sœurs résidant en Belgique.

Le Conseil constate que ce contexte spécifique du requérant, Yézidi ayant fui le Daesh et ayant perdu une grande partie de sa famille ne ressort aucunement de la motivation de l'acte attaqué.

Au vu de ces éléments particuliers, personnels et concrets, le Conseil estime qu'il appartenait à la partie défenderesse de faire un examen sérieux et rigoureux des éléments ainsi évoqués qui touchent à la vie familiale que le requérant dit entretenir avec son frère et ses sœurs avant de prendre l'acte attaqué, en tenant compte du contexte particulier dans lequel se trouve le requérant et dont la partie défenderesse était dûment informée, et qu'il ne ressort pas de la motivation de l'acte attaqué qu'un tel examen a été effectué. » (C.C.E., n°149.246, 8 juillet 2015).

In casu, had de verwerende partij rekening moeten houden met de kwetsbaarheid van de verzoeker waar de aanwezigheid van haar tante noodzakelijk is voor haar reconstructie.

In haar nota, stelt de verwerende partij dat de voornoemde rechtspraak niet van toe- passing is omwille van het feit dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwerking kent.

De verzoekster verbaast zich over deze opmerking. Inderdaad, haalt de verwerende partij zelf ook aan de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar nota. Haar gedrag is inconsistent.

Bovendien, zijn de voornoemde arresten n°155 275 van 26 oktober 2015 en n°166.824 van 28 april 2016 alleen maar toepassing van de rechtspraak Tarakhel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 november 2014. De rechtspraak van het EH RM kent een precedentwerking. De nationale rechters moeten voldoen aan deze regels. De voornoemde rechtspraak van de RvV dringt zich impliciet op maar zeker aan Uw Raad.

Conclusie

Door het negeren van de kwetsbare situatie waarin de verzoekers zich bevinden en de verslechtering van de situatie voor asielzoekers in Nederland, heeft de verwerende partij aan haar verplichting tot zorgvuldigheid niet voldoen, een manifeste appreciatie fout gemaakt en heeft ze haar beslissing niet afdoende en juridische gemotiveerd in schending met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 (...)."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

3.5. Verzoekende partij voert in essentie aan dat de verwerende partij de algemene situatie in Nederland en de bijzondere situatie van verzoekende partij zelf moet onderzoeken en dat haar bijzondere situatie niet onderzocht werd. Zij meent wel degelijk een kwetsbaar profiel te hebben nu zij, naast asielzoekster ook een alleenstaande vrouw is met een kind. Verder wijst zij erop afhankelijk te zijn van haar tante. Verzoekende partij betoogt voorts dat haar raadsman geen tijd heeft gehad met haar haar verklaringen te overlopen nu de dienst vreemdelingenzaken het administratief dossier pas de voorlaatste werkdag voor het verstrijken van de beroepstermijn heeft overgemaakt. Zodoende zijn de rechten van verdediging en het beginsel van hoor en wederhoor geschonden. Verder wijst verzoekende partij erop dat de economische crisis en de recente terroristische aanslagen in Europa rampzalige gevolgen hebben voor migranten in Nederland waar zij slachtoffer zijn van een intolerante en vijandige houding. Verzoekende partij citeert dienaangaande twee internetartikels. Zij meent voorts dat de verwerende partij contact met de Nederlandse autoriteiten had moeten opnemen om geschikte opvang

voor haar en haar kind te voorzien. Zij wijst ook op de email die haar advocaat heeft gestuurd naar de verwerende partij waaruit haar afhankelijkheid ten opzichte van haar tante blijkt. Zij bezoekt haar tante ook regelmatig en zorgt voor haar tijdens haar ziekte. Het gaat dus om meer dan louter emotionele banden.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt voorts het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of*

Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoeker.

3.7. De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het de verzoekende partij in eerste instantie toekomt om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.8. Uit het Dublin-gehoor blijkt dat verzoekende partij verklaarde zich niet te verzetten tegen een overdracht naar Nederland. Zij bracht geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat zij – ook verbleef zij maar korte tijd in Nederland – aldaar een behandeling onderging strijdig met artikel 3 EVRM. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, ondermijnt deze vaststelling wel degelijk haar algemeen betoog als zou zij als asielzoeker in Nederland onheus behandeld worden of zou moeten vrezzen voor een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het schrijven van verzoeksters raadsman aangaande haar kwetsbaar profiel. Zo motiveert de verwerende partij: *"Dienaangaande wensen we vooreerst op te merken dat de betrokkene, zoals vermeld, aanvankelijk expliciet aangaf geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Nederland. Daarnaast merken we op dat de bewering in de tussenkomst van de advocaat dat zij behalve haar tante geen enkele kennis of familie in Europa heeft, contrasteert met de verklaringen die de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 30.06.2016 gaf. Toen verklaarde de betrokkene dat ze een in Nederland (Amsterdam) verblijvende genaturaliseerde nicht heeft.*

Bovendien verklaarde de betrokkene dat ze na aankomst in Nederland een volledige week bij deze nicht verbleef.

Dit toont ons inziens aan dat de bewering dat de betrokkene behalve haar in België verblijvende tante geen andere in Europa verblijvende kennissen en familie heeft ongefundeerd zijn. Bovendien blijkt uit het feit dat de betrokkene onmiddellijk na aankomst in Nederland naar Amsterdam ging om er een week bij haar nicht te verblijven, dat de betrokkene na een mogelijke overdracht aan Nederland geenszins in volledige isolatie zal terechtkomen.

Bovendien zijn we van oordeel dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier volgens ons niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. De betrokkene is een in 1988 geboren vrouw met kind van 16 maanden oud, met familie in Nederland waarbij ze blijkens haar verklaringen een week is verbleven. De betrokkene verklaarde dat noch zijzelf, noch haar kind enige gezondheidsproblemen ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kind een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kind in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen.

Betreffende het verblijf in België van de tante van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de voormelde tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niks inbrengt tegen de motivering dat zij blijkens haar eigen verklaringen nog een nicht heeft in Nederland waarbij zij ook verbleven heeft. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in Nederland als alleenstaande met kind niemand zal hebben om op terug te vallen. Gelet voorts op het feit dat verzoekende partij een volwassen vrouw is zonder gezondheidsproblemen en ook haar kind in goede gezondheid verkeert, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij een kwetsbaar profiel heeft waardoor een terugkeer naar Nederland een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

De Raad verwijst in dat kader nog naar de rechtspraak van het Europees Hof, meer bepaald: “41. *The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise.* [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (*A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015*).

Ook verzoekende partij maakt met haar betoog in huidige zaak waar zij erop wijst dat zij een alleenstaande vrouw is met kind niet aannemelijk dat zij in Nederland niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Nederlandse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. Haar verwijzing naar diverse rechtspraak is gelet op voorgaande niet dienstig nu zij niet aantoont dat de daarin beschreven feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak zomaar transponeerbaar zijn op haar geval, met name een gezonde volwassen alleenstaande vrouw met een gezond kind die naar Nederland moet terugkeren.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op voorhand contact had moeten opnemen met Nederland om specifieke garanties te vragen. In dat kader wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij in Nederland een nicht heeft wonen waarbij zij tijdelijk verbleven heeft en uit niets blijkt dat zij bij terugkeer naar Nederland niet opnieuw bij deze nicht zou kunnen verblijven, dit nog los van de vaststelling dat verzoekende partij evenmin aantoont dat de Nederlandse autoriteiten haar niet op gepaste wijze zullen opvangen.

3.9. Verzoekende partij kan voorts bezwaarlijk worden gevolgd in haar betoog als zou zij niet in de mogelijkheid zijn geweest haar verklaringen met haar advocaat te bespreken. Immers, zelfs indien het overmaken van het administratief dossier aan haar raadsman enige tijd op zich heeft laten wachten, dan

nog blijkt uit de bestreden beslissing wat de verklaringen van verzoekende partij waren en bovendien mag logischerwijze verwacht worden van verzoekende partij dat zij zelf wel weet wat zij verklaard heeft bij de dienst vreemdelingenzaken. Bovendien, zoals de verzoekende partij zelf toegeeft, werd het administratief dossier twee werkdagen voor het verstrijken van de beroepstermijn overgemaakt zodat er aldus wel nog tijd was om de verklaringen met haar advocaat te overlopen.

3.10. Waar verzoekende partij nog citeert uit twee internetartikels waarin gesteld wordt dat Nederland een golf van racistische acties meemaakt benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Nederland geen melding heeft gemaakt van enig probleem. Het argument dat haar verblijf daar slechts kort was, maakt niet dat - indien er werkelijk sprake zou zijn van systematisch racisme - verzoekende partij dit niet zou ondervonden hebben.

Verzoekende partij kan wel gevolgd worden waar zij stelt dat ook de dreiging een onmenselijke behandeling te ondergaan volstaat zonder dat men deze onmenselijke behandeling al moet ondervonden hebben, maar de zeer algemene stelling dat Nederland een golf van racistische acties kent of heeft gekend, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat het asielsysteem in Nederland systeemfouten bevat die resulteren in een onmenselijke behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Er blijkt immers geenszins dat de Nederlandse autoriteiten op racisme niet op gepaste wijze reageren en zij verzoekende partij niet zullen beschermen. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij erop wijst dat de verzoekende partij de geïsoleerde gevallen van vreemdelingenhaat waarnaar zij verwijst en dewelke overal in Europa voorkomen niet ernstig kan aanwenden om het Nederlandse asielsysteem in een slecht daglicht te plaatsen.

3.11. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij erop had gewezen dat zij in België in de nabijheid van haar tante wenst te verblijven die alleen en ziek is en dat haar tante ook op haar kind past als verzoekende partij zelf dingen te regelen heeft. In Nederland daarentegen zal verzoekende partij volledig alleen en geïsoleerd zijn.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij met deze elementen wel degelijk rekening gehouden en gemotiveerd als volgt: *“Daarnaast merken we op dat de bewering in de tussenkomst van de advocaat dat zij behalve haar tante geen enkele kennis of familie in Europa heeft, contrasteert met de verklaringen die de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 30.06.2016 gaf. Toen verklaarde de betrokkene dat ze een in Nederland (Amsterdam) verblijvende genaturaliseerde nicht heeft.*

Bovendien verklaarde de betrokkene dat ze na aankomst in Nederland een volledige week bij deze nicht verbleef.

Dit toont ons inziens aan dat de bewering dat de betrokkene behalve haar in België verblijvende tante geen andere in Europa verblijvende kennissen en familie heeft ongefundeerd zijn. Bovendien blijkt uit het feit dat de betrokkene onmiddellijk na aankomst in Nederland naar Amsterdam ging om er een week bij haar nicht te verblijven, dat de betrokkene na een mogelijke overdracht aan Nederland geenszins in volledige isolatie zal terechtkomen.

Bovendien zijn we van oordeel dat op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier volgens ons niet kan worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. De betrokkene is een in 1988 geboren vrouw met kind van 16 maanden oud, met familie in Nederland waarbij ze blijkens haar verklaringen een week is verbleven. De betrokkene verklaarde dat noch zijzelf, noch haar kind enige gezondheidsproblemen ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kind een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kind in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen.

Betreffende het verblijf in België van de tante van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van

familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de voormelde tante van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

Artikel 9 van de Dublin III-verordening luidt:

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 10 van de Dublin III-verordening luidt:

“Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken

Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 2 g van de Dublin III-verordening, waarnaar verwerende partij verwijst, luidt voorts als volgt:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

„gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

Verzoekende partij weerlegt de vaststelling niet dat haar tante niet als gezinslid in de zin van voormelde bepaling kan beschouwd worden.

De Raad merkt voorts op dat in artikel 16, lid 1, van de Dublin III-verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed maar verzoekende partij betwist evenmin dat haar tante niet onder het toepassingsgebied hiervan valt.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de familierelatie tussen verzoekende partij en haar tante niet valt onder toepassing van artikelen 9, 10 of 16, lid 1 van de Dublin III-verordening.

De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of

teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria. Dit “moeten kunnen afwijken” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar tante, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin III-verordening, moet aannemelijk gemaakt worden, hetgeen de verzoekende partij niet gedaan heeft. Immers heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij wel degelijk nog familie heeft in Nederland zodat haar argument dat zij daar in isolement terecht zal komen ongefundeerd is en dat zij voorts een gezonde vrouw is. Door louter een medisch attest voor te leggen waaruit blijkt dat haar tante diabetes heeft maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat haar tante haar hulp behoeft of dat zij zich niet op andere hulp kan beroepen, dit temeer nu het medisch attest dateert van 2011 en verzoekende partij pas op 4 juni 2016 naar België is gekomen, zodat niet redelijk betwist kan worden dat de tante – indien zij werkelijk hulpbehoevend zou zijn – op andere hulp dan die van verzoekende partij heeft kunnen, en nog steeds kan, rekenen.

Door louter te wensen, als zijnde een meerderjarige, bij haar tante te verblijven omdat naar haar mening er een afhankelijkheidsrelatie bestaat, hetgeen blijkens wat hoger is gesteld niet kan aangenomen worden, en de mening toegedaan te zijn dat de familierelatie door de Dublin III-verordening heel ruim wordt opgevat weerlegt de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet.

Voorts blijkt ook niet dat Nederland de verwerende partij gevraagd heeft alsnog het verzoek te behandelen conform artikel 17, §2 van de Dublin III-verordening zodat verzoekende partij evenmin dienstig naar deze bepaling kan verwijzen om haar standpunt kracht bij te zetten.

3.12. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER